

не" бива изпълнена въ Дрезденъ презъ 1820 — подъ управлението на К. М. фонъ Веберъ. 1822 отива въ Дрезденъ — като кралски музикдиректоръ на италианската и нѣмска опери. Подъ Веберово влияние,

Хайнрихъ Маршнеръ

тукъ той написва оперитъ: „Дървениятъ крадецъ“ и „Люкреция“, както и музиката къмъ „Принцъ Фридрихъ Хамбургски“ отъ Клайстъ. Следъ смъртта на Вебера, измаменъ въ очакванията си да заеме неговото мѣсто, отива като театраленъ капелмайсторъ въ Лайпцигъ. Компонираниѣтъ тукъ опери: „Вампиръ“ (1828) и „Храмовникъ и еврейка“ обикалятъ, въ скоро време, всички по-значителни нѣмски оперни сцени, и направятъ името му популярно изъ цѣла Германия. 1830 последвало повикването му за кралски капелмайсторъ въ Хановеръ. Тукъ М. създава най-хубавото си творение — операта „Хансъ Хайлингъ“, изпълнена за првъ пжтъ въ Берлинъ на 24 май 1833. Съ мелодическата си красота, драматична сила и чисто нѣмски духъ — „Хайлингъ“ се смѣта, следъ Веберовия „Вълшебенъ стрелецъ“, за единъ отъ най-сочнитъ плодове на нѣмската оперна романтика.

Въ Хановеръ М. написва още нѣколко опери: „Замъкътъ на Етна“, „Адолфъ“ отъ Расуа, и др. Последната му опера е „Хиарне“, въ време на работата надъ която го сварва смъртта. Освенъ поменатитѣ вече опери, той е писалъ: клавирии сонати и сонатини, камерна музика, хорове (мжжки), музика къмъ нѣколко драми, и повече отъ 300 пѣсни. М. не е само единъ епигонъ на Вебера, както мнозина сж го смѣтали. Известни влияния и общи черти съ Вебера, наистина, има, но има и достатъчна самобитност — за да не бжде единъ обикновенъ подражателъ, та мѣстото му между Вебера и Вагнера въ историята на нѣмската опера е твърде значително.

Маршъ, ит. *marcia*, фр. *marche* — име на единъ музикаленъ видъ, съ енергиченъ ритъмъ, нагласенъ по обикновената крачка на човѣшкия ходъ, съ цель — да се направлява въ единство движението на една голѣма група отъ хора — шедствие, военно, гражданско (дружествено), ученическо или религиозно. Наченкиѣтъ на художествения маршъ се намиратъ още въ класическата древностъ — въ хора на гръцката трагедия, съ неговитъ равномѣрни ритмични движения, придружени съ пѣние. Въ сегашния видъ М. е произлѣзълъ въ срѣдата на XVII ст., има старата танцова форма: две осмотактови или шестнадесеттактови репризи, и едно трио (въ поново време), сжщо съ две репризи, при по-спокойно джигение, и мелодиченъ характеръ. Художествениятъ М. влиза като съставна часть на операта, соловата соната и симфонията: въ оперитъ на Люли, Глукъ („Алцеста“), Майерберъ („Пророкъ“), Вагнеръ („Майстори пѣвци отъ Нюренбергъ“), въ „Ероиката“ на Бетховена, въ музиката къмъ „Сънъ въ лѣтна нощъ“ отъ Менделсонъ и др.

Масарани, Ренцо — Massarani, Renzo — компонистъ и музикаленъ критикъ, род. 26 мартъ 1898 въ Мантуа, ученикъ на Респи, компониралъ: интермецо „Бѣло и черно“ (1923), сценични творби „Свадбата на Таксий“ (1927) и „Бедниятъ Гверина“ (1928), музикаленъ референтъ на излизация въ Римъ вестникъ „L'Imprego“ и др.